

ствата на фолклорната песенна традиция, се предава и съхранява информация от етноса за етноса/^{14/}, независимо от това, че не е спазена хронологическата последователност на историческите пластове.

Разбира се, възможно е и е допустимо като явление, някои от песните за Хаджи Димитър и Стефан Караджа да са имали свои "прототипове", т.е. да са били създадени за други личности, но в тяхната форма и отчасти съдържание, да са вплетени новите мисли и идеи за образите на новите герои със събитията от по-ново време. Това е постоянното "вътрешно" движение и възпроизводство на фолклорните произведения, особено що се отнася до тези, които отразяват исторически събития или са посветени на исторически личности и най-вече за хайдушките народни песни.

Този фолклорен жанр притежава своя специфика на повествование, на словесен и музикален изказ съобразно социалната му функция, реалното историческо време и общественно-социалната ситуация, на която служи. Типично за хайдушките песни от края на 18 и началото на 19 век и почти до края на века е, че голям брой песни за хайдути и войводи са с конкретно-исторически характер/^{15/}. И въпреки, това, като произведения на народното творчество, те не могат да бъдат достоверен източник за историческите факти и събития, но са сигурен документ за отношението и оценката на народностното съзнание спрямо делата им.

В песните за Хаджи Димитър и Стефан Караджа е съхранено наследството от класическата хайдушка песен и в същото време са вариант и продължение на богатата епическа традиция в българската фолклорна култура, обновена и претворена в духа на новото време, новите идеи за борбата срещу османския поробител./^{16/}

Целият цикъл песни за Хаджи Димитър в Сливенско може да се разглежда като един своеобразен епос за неговия живот и дело. Тъй като подредени тематично, основните мотиви в отделните песни проследяват хронологически и идейно житейският му път, подчинени на основната тема - тежкото османско робство и борбата за свобода./^{17/}